

ליפתה שלומות - סוף 1964 או ראשית 1947

עותותי הקצוצות בארץ, ערב טיסתי חזרה אל מעבר לים, אינן מספיקות כדי שיחה אתך, והרי לאמיתו של דבר עדיין אתה חייב לי הסבר על מכתב אחד ששלחת לאיילון [לאנשי הפלמ"ח שבמחנה המעצר לטרון, שם היה משה שרת עצור מ-29 ביוני עד 5 בנוב' 1946], אלא שמרוב טרדותי כאן ובחו"ל לא נתתי לך הזדמנות לכך.

מה שהניעני לכתיבה הפעם הוא שמע שהגיעני על דו"ח שמסרת במסיבת עולים [עולי-ימים, כלומר אנשי פלמ"ח] על כשלונות ורשלונות של "המוסד" [המוסד להעפלה ובריחה בראשות שאול אביגור]. איני בא להטיל ספק כלשהו באמיתיות העובדות שהרצית, אך גם מבלי ששמעתי את הדו"ח במפורט ומבלי שאהיה בקי בפרטי עבודת המוסד, ספק בעיני אם אותן עובדות מצטרפות לתמונה שלמה ומאירות את הפרשה כולה באור נכון. אני יודע, שהמוסד נאבק עם מעצורים ומכשולים קשים מנשוא ואין קל מלתלות בחוסר כשרונם של הנושאים במלאכה את קולר הכשלונות, שהגם פרי קשיים הטבעיים במלאכה עצמה. מכל מקום, גם אם אתה משוכנע באמיתיות השלמה של סיפורך, ודאי לא נעלם ממך כי סיפור כזה מוכרח לעשות שמות בנפש שומעיו ולזרוע אי-אמון ויאוש. מכאן, שחובתך היא - לא רק חובת חבר כלפי חברים קשישים ומנוסים ממך, אלא חובת אדם הנושא עצמו באיצטלה אחראית [מפקד הפלמ"ח] - להביא לפני עדתך הארה דו-צדדית, ולא חד-צדדית, של העניין.

לכן הנני להציע לך לערוך דו"ח מפורט בכתב מהרצאתך באותה מסיבה ולהמציאה לבן יהודה [שאול אביגור] להערותיו. חובתך לדרוש ממנו במפגיע תשובה מלאה ומהירה ולהביא את תשובתו לידיעת שומעריך.

אינני מעורר בהזדמנות זו את השאלה אם בכלל זוהי הדרך הנאותה להסברת עניינים כה חמורים ודקים כענייני המוסד, שמרוכו סביבם להט כה עצום ויש בהם להסעיר רוחות במידה כה רבה. מבחינת הסדר הנכון, גם פנייתי אני אליך איננה לגמרי "כשורה". אבל דרכי אין לי, שעתי דחוקה, ומשנתקלתי בשריפה שפרצה בחלקת שדה אני מנסה לכבותה כיכולתי.

ברי לי, שעתידיים אנו ליתן את הדין שעל שאין אנו נותנים דעתנו על בעיה זו של סידרי הסברה בשורותינו, ומניחים שישתלט בזה חוסר כל סדר ומשטר עם טשטוש גמור של תחומים בין מסגרות "מדיניות" ו"צבאיות". גם לארגון חופשי והתנדבותי כשלנו אי-אפשר בלי מערכת הלכות של קבע בעניינים אלה ושמירה קפדנית על קיומן. אחרת יצא ברבות הימים שכר הערות והלהט בהפסד ההרס הנפשי וההתפוררות הארגונית.